

ZÁZRAKY SE DĚJÍ

Aleš Procházka

© 2026 Aleš Procházka

Všechna práva vyhrazena.

ISBN 978-80-7705-071-5

„Pokud tě to s tím psaním ještě nepřešlo, hod' sebou!“ hecoval mě kamarád. „Za chvíli to vezme do ruky umělá inteligence a pak už se můžeš jít klouzat. Stejně jako spousta dalších snaživců,“ dodal na vysvětlenou.

Ani jsem se nepokoušel o takovémto, pro někoho lákavém a pro jiného chmurném scénáři přemýšlet, neřku-li nahlas diskutovat. Klikatými cestičkami lemovanými pochybnostmi a skepsí jsem se nakonec propracoval k přesvědčení, že navzdory všemu mě to pořád ještě nepřešlo. Dokonce jsem si začal pohrávat s myšlenkou, že na stará kolena překročím vlastní stín a toto své literární dílko s pořadovým číslem 12 zkusím přivést na svět ve spolupráci s AI. Nepochodil jsem však.

Když jsem se opatrně vytasil se svojí nabídkou, dostalo se mi optimisticky znějící odpovědi: „Co by ne? Jsem pro každou srandu. A docela tomu rozumím, že pro spoustu lidí jsou knížky fajn vynález.“ - Jenomže než jsem se stačil orosit radostným očekáváním, následoval prozaický dotaz: „A kolik by to asi tak mohlo hodit? Aspoň přibližně.“ - Já na to provinile, že zaručeně nic.

„Nerozumím. Můžete to zopakovat?“

Zopakoval jsem to. A zkusil vysvětlit. Celé to moje autorské snažení lze označit za charitu mířící ještě ke všemu do vzduchoprázna a nemající předem vytipované adresáty, jimž se vznešle říká „cílová skupina“. Jinými slovy - píšu jen tak, z čirého nad-

šení pro věc, vydání knížky podle vícekrát už vyzkoušeného receptu hradím z vlastní kapsy a pak už si jen budu vroucně přát, aby se našlo alespoň pár spřízněných duší.

Po této mojí informaci následovala nepříjemně dlouhá pauza. „Jo takhle ... No, když o tom tak přemýšlím,“ prohlásila AI, „asi z toho přece jen radši vycouvám. Není v tom nic osobního, to vůbec, ale mám teď docela fofr, tak ...“

„Nuže dobrá, nic se neděje,“ děl jsem pokud možno rozverně. „Třeba se to povede někdy příště.“ Ale čistě mezi námi – nejsem si úplně jist, kdy a zda v sobě ještě někdy posbírám chuť a odvahu to risknout ...

AUTOR

„Stůj, ty sketo! Slyšíš?! Nemysli si, že nám zdrhneš. My si tě najdeme, prevíte jeden!“ ozývaly se zpovzdálí zuřivé výkřiky podbarvené štěkotem rozparádných psů. Tak nějak musely vypadat feudální štvance na nebohou lesní zvěř, blesklo mu hlavou. Doufám aspoň, že si nakonec nevystaví v hospodě moje ostatky, jestli mě dostanou. To by je asi Květa hnala. Jenže mě možná taky, kdyby teď viděla, jak jsem si zavařil ...

Kličkoval mezi stromy, zakopával o popadané větve a zoufale se ohlížel po klubku svých pronásledovatelů. Vběhl na cestu a v posledním okamžiku se pokusil vyhnout střetu s mladou dvojicí šlapající na horských kolech. „Bacha!“ zavřeštěla dívka, ale hrozící karambol přechkala bez úhony. Její partner až takové štěstí neměl. Zaplápolal v sedle, nekontrolovaně nasměroval kolo k nejbližšímu pařezu a po tvrdém nárazu skončil na zemi.

„Seš slepej, ty kreténe?“ zařval procítěně z plna hrdla, ale nebylo tu nikoho, kdo by mu odpověděl. Mizející pachatel tragikomického střetu rychle nabyl ztracenou rovnováhu a hledal záchranu v nedalekém houští. Dívka namísto jeho pronásledování dala přednost péči o postiženého. Ještě spolu ani nedokončili inventuru všech čerstvě utržených škrábanců a naraženin, když k nim dorazila skupinka zadýchavých mužských doprovázená respekt budícím psiskem, které se nechalo inspirovat svými průvodci a prokazatelně dychtilo po kořisti.

„Neviděli jste tu chláпка v černým?“ zněl naléhavý dotaz.

„Jasně že jo. Teď jsme ho málem nabrali,“ referovala dívka.

„Běžel někam tamhle, blbeček,“ zaskuhral mladík a s bolestivou grimasou se pracně zkoušel posadit.

„Hej, chlapi! Tady!“ zahalekali tazatelé na další členy trestné výpravy, kteří byli opodál rozptýleni po lese. Vzápětí vyrazili udaným směrem.

Pronásledovaný nebožák mířil k mírnému svahu pokrytému hustým porostem. Už ani nevnímal vzrostlé kopřivy a šípkové keře, které před ním občas vytvořily těžko prostupnou hráz a zlomyslně se podepisovaly na jeho zčásti obnažených končetinách. Otřel si čelo, z něhož se řinul pot, a na dlani vzápětí objevil krev. Neodvážil se však zastavit. Už tak se mu zdálo, že do jeho zad se zabodávají čísi oči prahnoucí po pomstě a děsil se okamžiku, kdy se za ním ozve výkřik: Tamhle je!

Kdyby byl jen trochu věřil na zázraky, měl by v té chvíli jedno jediné vroucí přání – stát se neviditelným. Funěl jako nosorožec a z posledních sil klopýtal dál. Rozhodcovská píšťalka divoce poskakovala na jeho hrudi a když už poněkolikáté ztroskotal ve změti křovisek lemovaných vysokou trávou, blesklo mu hlavou: Tohle je konec! Teď už se můžu jen pomodlit a čekat, až mě zvalchujou hřbet. Pud sebezáchovy ho ještě přiměl, aby se vzchopil, pokusil se osvobodit ze zeleného sevření a proklestil si pár topornými kroky cestu dál. A pak se to stalo. Najednou ztratil půdu pod nohama a marně hmatál kolem sebe. Trvalo to možná vteřinu, možná celou věčnost. Nestačil však ani vykřiknout a propadal se kamsi do tmy.

Probral se a pozvolna začínal vnímat svoje potlučené, rozbolavělé tělo. Odkudsi shora ho pozdravil paprsek denního svět-

la pronikající úzkým otvorem. Ležel rozplácly na dně jakési prohlubně a pod sebou nahmatával a cítil hlínu, úlomky větví, tlející listí a mech. Nebýt téhle přírodní matrace, nejspíš jsem měl polámané všechny hnáty, blesklo mu hlavou. Opatrně se pokoušel pohnout rukama a nohama, což doprovázel sténáním, vzdycháním a tlumenými nadávkami. V okamžiku, kdy se s námahou posadil a šmátral kolem sebe, aby našel pevnější oporu, nabyl dojmu, že se kousek od něho cosi pohnulo. Ne, nebylo to zdání. Vykořeněn a totálně vyčerpán předchozími lesními dostihy, při nichž nabyl dojmu, že v sázce je jeho přežití, nedokázal se teď ubránit těm nejčernějším myšlenkám: Co když tomu nelítostný osud chtěl, aby sjel po zadnici přímo do medvědího doupěte?! Ochromen strachem poučil oči do stěží proniknutelné tmy a jen bezmocně vyčkával, co bude dál. Jedno věděl jistě. Odtud nebylo úniku. Pro šelmu, kterou právě nešťastnou náhodou vyrušil ze zimního spánku, bude vděčným libovým soustem naservírovaným jí přímo na talíř. Zachvácen třesavkou vybavil si v ten moment zážitky kteréhosi dobrodruha popisujícího svoje putování řídce osídlenými oblastmi Kanady. Když se dotýčný dotazoval domorodce, jak se zachránit při náhodném setkání s medvědem, dostalo se mu prý potměšilé rady: To máš jednoduchý. Vezmi s sebou někoho, kdo neumí utíkat tak rychle jako ty!

Máte mě na svědomí, vy nepřítelští pitomci, co jste mě naháněli po lese, zahrozil se zařatou pěstí pronásledovatelům, po nichž však momentálně nebylo vidu ani slechu. Cítil, že pohyby poblíž jsou stále intenzivnější. Možná jsem aspoň měl sepsat závěť, napadlo ho. I když v mém věku ... Notář by se na mě asi díval jako na blázna. Čert vem takový prkotiny, však ona už si

s tím Květa nějak poradí. Horší je, že ani nebude pohřeb. To by nejdřív někdo musel kápnout na tuhle zatracenou díru a posbírat aspoň těch pár hadříků, co po mě zbudou.“

Než stačil dovést svoje chmurné úvahy do finise, z hromady vedle něho se cosi vynořilo. Namísto ohlušujícího vítězného řevu vyhladovělé šelmy se ozval dlouhotrvající chraplavý kašel. Neodvážil se pohnout. Ironií osudu zrovna v okamžiku, kdy se zapřísahal, že musí pokud možno zůstat neobjeven, neubránil se hlasitému kýchnutí. A ještě jednomu. Sakra! Na několik málo vteřin nastalo hrobové ticho a pak zazněl pronikavý skřehotavý hlas:

„Kto jest?“

Tohle skutečně nevypadalo na medvěda! Zachtělo se mu s úlevou si vydechnout, ale obezřetnost v něm zvítězila a raději mlčky vyčkával.

„Kto jest zde?“ následoval další nakřáplý dotaz doprovázený zachrchláním. S trochou fantazie se dalo uhodnout, že by mohl patřit nějaké ženštině v požehnaném věku, která od útlého dětství bez jakýchkoliv skrupulí holduje pivu, denně vykouří tři krabičky cigaret a ještě k tomu je pěkně nastydlá. Teď už bylo záhodno přestat si hrát si na mrtvého brouka a dát o sobě vědět.

„To jsem já. A vy jste kdo?“ opatrně nasměroval svůj dotaz do míst, kde tušil čísi kymácející se siluetu.

Záhadná postava se toporně pokoušela dostat k němu blíž, což pro ni na měkkém, do tmy ponořeném podkladu nebylo nijak jednoduché. Však se také její přesun neobešel bez funění a jadrných poznámek. Nakonec bylo nezměrné úsilí záhadné bytosti přece jen korunováno úspěchem. Vztyčila se přímo před Boudou, v místě, kam dosahoval alespoň paprsek světla

zvenčí. A čerstvý ztroskotanec jen nevěřičně zíral. Třebaže už stačil nanečisto vzít na vědomí, že se podruhé narodil a že jeho život se nezdá být bezprostředně ohrožen, najednou měl proti sobě stvoření, před kterým by dost možná i nejeden lekavější medvěd raději zařadil zpátečku, pokud by to s ním ovšem předtím nešvihlo. Šklebila se na něj škaredá babice s tou nejdrsnější vizáží, jakou si jen dovedl představit zvláště otrlý příznivec pohádkových hororů.

„Bu!“ zaznělo mu přímo před nosem.

Nezmohl se na odpověď.

Tajemná postava si ho přeměřila pohledem od hlavy k patě.

„Co ta třepačka? Hnojokyste,“ s opovržením zakrákala.

Cože? Od tebe to tedy sedí, maškaro, pomyslel si. Vidět tě tak módní policie v tomhle ohozu, nejspíš by skončila na jipce. Navenek se však neodvážil provokovat. „Vy jste ještě nikdy neviděla rozhodcovské dres? Pískám fotbal.“

„Heš, trhlíku!“ dostalo se mu napomenutí. Následovalo mocné zachrchlání, díky kterému alespoň zůstal ušetřen další těžko rozluštitelné poznámky. Babizna dala najevo, že nemá trpělivosti nazbyt. Podívala se nahoru a bylo zřejmé, že ze všeho nejvíc ji zajímá, jak se dostat ven. Což přimělo Boudu, aby jí nezištně nabídl pomoc. Se zlou se však potázal. „Prdni v roh, obludníku!“ vybafla. Nešetrně ho odstrčila, takže stačil jen překvapeně vyjeknout a vzápětí přistál na hromadě hlíny mezi kořeny a zetlelým listím. Tohle už byla i pro jeho mírumilovnou náтуру příliš silná káva. Zasmušile sledoval, jak se baba drápe nahoru, a pak se odhodlal ji následovat.

Šplhal úzkou průrvou vstříc dennímu světlu. Zachytával se kořenů trčících z kamenité hlíny, hekal a klel. Dobyvatelé těch

nejstrmějších himálajských vrcholů by dozajista byli s respektem sledovali, v jak napínavý, nelítostný boj o přežití se může proměnit takový zdánlivě nevinný pokus o vydrápání se z prolákliny hluboké sotva čtyři pět metrů. Zpocený Bouda musel investovat do tohoto miniaturního dramatu veškeré zbytky energie. Bojoval nejen sám se sebou, ale navíc se ještě musel postarat o neohrabanou, toporně se pohybující stařenu, která podrážděně zafuněla pokaždé, když se ji pokusil popostrčit o kousek výš. Při tom zaznělo na jeho adresu i pár výrazů, které nebyl schopen rozluštit, nicméně se rozhodně nezdály být lichotkami. Takto se kromě jiného dozvěděl, že je lap, hrdláč, babitel a neboh. V jednom okamžiku, právě když se pokusil být nápomocen při zdolávání kritického bodu výstupu a v dobrém úmyslu jí šmátnul na zadek, zavrčela na něj, zda chce dostat pošijek. Nevypadalo to, že by tím byla míněna sladká odměna za jeho obětavost.

Konečně bylo po všem. Vyčerpaný Bouda se dovlekl k nejbližšímu stromu, vsedě se o něj opřel a drahnou dobu lapal po dechu. Babizna našla útočiště na pařezu a podezřívavě mžourala kolem sebe. Trvalo dlouho, než její vysílený společník posbíral odvalu a chuť, aby se odhodlal důkladně omrknout, koho že to vlastně pomáhal v potu tváře zachraňovat. Po chvíli se přece jen přinutil otočit hlavu, ale stačilo pár vteřin a hned se mu přitížilo. Ne že bych neměl úctu ke stáří, to absolutně není můj případ, ujišťoval sám sebe. Ale tohle? Ať se zaklínal sebevíc, na znovunabytí jakés takés duševní rovnováhy to bohužel nestačilo. Poctivě se snažil naordinovat si špetku vstřícnosti. Snaž se vžít do její situace, napomínal se. Víš houby, co si musela vytrpět, na jak dlouho v tý zatracený díře vlast-

ně zkejsla. Tak se nediv, že je kapku mimo. Já na jejím místě bych se možná taky nechoval extra příjemně. Na minutku bylo ticho, nepočítáme-li decentní švitoření lesního ptactva. Pak se zachránce vzchopil ke vlídné otázce: „Tak jste ráda, že to máme za sebou, co?“

Obdařila ho nepřátelským kukučem a zaržála: „Stul kabelku!“

Taky odpověď, ušklíbl se. Dobrá rada nad zlato, akorát že tenhle jinotaj zaručeně nebyl výrazem díky a úlevy. Chvilí na ni zasmušile civěl, pak vstal a pokoušel se rozhýbat bolavé údy. „Jdete se mnou do vesnice?“ zajímal se pokud možno vlídným tónem.

„Za plíšku nestojíš, smělníku.“

S tebou je vážně bezvadná domluva, pomyslel si otráveně. Tak ještě jednou, třeba jí to pomalejc zapaluje, v jejím věku: „Jdete se mnou do vesnice?“ Nic. Kolikrát asi tak myslí, že se jí zeptám? Nebo si mám kleknout a poprosit ji? Chvilku čekal, aby sám sobě dokázal, že to zbaběle nevzdal. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by mu stařena hodlala věnovat pozornost. Dokonce se k němu pro jistotu obrátila zády. Tak to by stačilo. Zásoba Standovy dobré vůle byla u dna. Moc rád jsem tuhle miloučkou osobu poznal, ale pro dnešek už toho fakticky mám plný kecky. „Já odcházím,“ oznámil pro klid svědomí hlasem polnice a namířil si to pryč od místa činu, vstříc civilizaci. Po pár metrech mu to nedalo a otočil se. Kdepak! Ani zdání, že by uviděl stařenku, která za ním teskně hledí a evidentně jí začíná docházet, jak mu křivdila. Osiřelá postava už ho nebrala na vědomí. Klečela u díry, ze které se předtím pracně vyškřábali, a skoro to vypadalo, že má tisíc chutí se tam zase vrátit.

Bouda nevěřicně zakroutil hlavou. Kdybych tohle někomu vyprávěl ... Ozbrojen klackem na dobývání křovisek a možná i na obranu před nepřáteli odhodlaně pajdal pryč. Jakkoliv byl do morku kosti utahaný, dával si záležet na tom, aby měl non-stop nastražené uši a bedlivě sledoval každý podezřelý pohyb ve svém okolí. Život mu právě uštědřil hodně nepříjemnou lekci a nikde nebylo psáno, že zuřivci, kteří mu předtím byli v patách, stačili už nadobro vychladnout a odtáhli tam, odkud přišli.

„Prokristapána, ty vypadáš. Kde ses takhle zřídil? A proč jdeš domů v těch černejch hadrech? To se nemůžeš aspoň umejt a převlíknout?“

Jo, takhle nějak si Bouda představoval manželčino přivítání po strastiplné cestě domů. A Květa ho nezklamala. Konec konců, co příhodnějšího by ji taky mohlo napadnout? Jen velmi útržkovitě a s krajní nechutí nastínil Standa svoje neplánované lesní dobrodružství, přičemž ovšem záměrně vynechával to nejpodstatnější. O tlupě rozvášněných fanoušků tudíž nepadlo ani slovo a zůstalo jen u zmínky o jeho nápadu vyklusat se po právě skončeném utkání v přírodní zeleni, a o nechtěném střetu se zuřícím cyklistou, před nímž pak bylo zapotřebí prchat, a o následném karambolu, který měla na svědomí zarostlá, v tom kalupu de facto nepostřehnutelná jáma. Celá ta horkou jehlou ušitá báchorka působila značně nevěrohodně a když se její autor odvážil mrknout na podezřívavě se tvářící choť, musel objektivně přiznat, že být v její kůži, sám sobě neuvěří ani ň.

Náhodný pozorovatel mohl v oné chvíli snadno vytušit, jakou averzi v sobě Boudová vypěstovala vůči manželovým svérázným zálibám. Musela se však především věnovat první pomoci a improvizovaný výslech, na který se chystala, proto vinou časových prostojů ztratil na údernosti. Sotva dokončila provizorní ošetření, neváhala znechuceně poreferovat, že aby těch radostí nebylo málo, nějaký grázl jim šutrákem rozbil okno v ložnici. Standa se na ni udiveně podíval.

„Okno? U nás v ložnici? No to snad ...“

Dříve než stačil košatějším způsobem vyjádřit svoje rozhořčení nad tímto podlým činem, na scéně se objevila vzácná návštěva. Starosta Pařízek a trenér místního fotbalového týmu Milota. Jen co jim po dlouhotrvajícím zvonění Boudová otevřela, vybaflí na ni dvojhlasně: „Standa je doma? Už přišel? Je v pořádku? Říkal něco?“ Nepříliš nadšeně jim pokynula, aby ji následovali a vpustila je do kuchyně, aniž by si dělala těžkou hlavu s tím, že místnost, která se v dané chvíli proměnila v provizorní ošetrovnu, rozhodně nemohla posloužit jako vzorová vizitka pořádkumilovné hospodyňky. Moment si počkala, až se přichozí pokochají pohledem na pána domu rozcáplého na židli a pak se beze slova vzdálila.

Těžko posoudit, který z obou nezvaných hostů se tvářil vykuleněji. Milota si Standu prohlížel zblízka, pak se k němu sklonil a položil mu ruku na rameno tak opatrně, jako kdyby právě zkoušel odolnost nakráplé porcelánové vázy nevyčíslitelné hodnoty.

„Neblbni. To oni tě takhle zmalovali? Chytli tě?“

Bouda pohotově vyměnil bolestivý škleb za nepříliš povedený úsměv bezejmenného hrdiny, který neprahne po slávě. „Ale

houby, nic takovýho. Nejsem žádněj pantáta a ještě něco vydržím. Prostě jsem jim zdrhnul.“

„No dobře, ale kde ses takhle pomlátíl, člověče?“ zněl až příliš hlasitě pronesený dotaz.

„Ále trefil jsem se rovnou do nějaký zapomenutý pasti na mamuty. Blbý, co?“ pokusil se o rozverný tón.

To už i starosta pokročil k postiženému. „Jsou to prachobyčejný magoři. Normální skopový palice. Mně nad tím zůstává rozum stát, na mou duši, že jo. Ale já ti něco řeknu. To je z toho, jak v televizi každou chvíli ukazují ty chuligány, co řáděj na stadionech jak nepříčetný.“

Květa vracející se právě do místnosti s napůl rozvinutým obinadlem okamžitě zbystřila pozornost. „Počkej, počkej! Ty jsi měl nějakěj malér na fotbale? Oni ti něco provedli? Slyšíš? Jestli jo, tak v tu ránu volám policajty. Já už toho mám ale opravdu dost.“

„Prosím tě, nevšímej si toho. O nic nejde,“ umravnil Bouda manželku. Ta se před něho postavila a setrvala tak pár vteřin výhružně rozkročena s rukama v bok. Když jí došlo, že od Stanley ani od starosty s Milotou se nedočká vysvětlení, s úšklebkem pohodila obinadlo na stůl a zamířila pryč. Ve dveřích do kuchyně se však otočila. „Pojďte, něco vám ukážu,“ vybidla návštěvníky. „Jestli to čistě náhodou nesouvisí s tím, o čem se tu bavíte.“

Starosta i Milota adresovali Boudovi tázavý pohled a pak váhavě následovali jeho choť. Když se za minutku vrátili, tvářili se zasmušile.

„To už je ale opravdu silný kafe,“ poznamenal starosta. „A není možný, že by vám to vysklil nějakěj sígr, kterej si hrál s prakem?“

„Buď tak hodnej a nefantazíruj,“ zmobilizoval se k protestu potrefený muž na židli. „Viděl jsi za posledních třicet let kluka s prakem? Já teda ne.“

„Každopádně jsou to volové, o tom není sporu,“ připustil po krátkém zamyšlení Milota. „I když zase ...“

„I když co?“ naštětil se Bouda.

„Hele, já se nikoho nechci zastávat, chraňpámbu, ale musíš se na to dívat i z té druhé strany. No netvař se tak! Sám přece víš, jak se lidi na ten zápas těšili. Měla to pro ně bejt událost, svátek ...“

„To je fakt,“ připojil svůj hlas Pařízek. „O tom si snad nemusíme vyprávět, žejo? Jasně, tak byl to jenom přátelák, ale ta rivalita tady prostě je, s tím nic nenadělaš. Copak jsi neviděl ty pitomce odvedle, jak jim po zápase narostly ramena?“

„Ne, představ si, že neviděl. Neměl jsem to potěšení, protože v tu dobu už mě naši pitomci honili po poli jak nějakýho uličníka, kterej vykrad sámošku.“

„Já se jich nezastávám, to v žádným případě. Ale vžij se do jejich pozice, Stando. Lidi se plahočili na hřišti, zedničili, natírali, trávník záplatovali. Vzpomeň si, co nám dalo práce sehnat muziku, aby to mělo dekórum. A jak to dopadlo? Akorát z toho byla ostuda ...“

„Tak pozor, starosto! Brzdi! Čemu jako říkáš ostuda? Čí ostuda? Pokud je mi známo, ono to tak při fotbalu obvykle bejvá, že když dá někdo víc gólů, tak vyhraje,“ poznamenal podrážděně Bouda.

Slova se ujal Milota. „Podívej, já ti to teda řeknu jinak. Známe se léta, ne? Seš docela fajn chlap, o to nic, ale tobě to připadá normální, odpískat proti našim tři penalty? Nezlob

se na mě, Stando, cos tam dneska předváděl, to zavánělo trochu podrazem. Kdyby jednu penaltu, tak ani nepípnu. Kdyby dvě, i to bych možná ještě dokázal rozdejchat, ale ... Já netvrdím, žeš to dělal naschvál, jenomže vykládej to někomu ... No vžij se sakra do mojí situace! Přál bych ti sedět pak s těma klukama v kabině. Nechtěj vědět, co já si od nich musel vypo-slechnout.“

„Takže já jsem podle tebe křivák, jestli ti rozumím dobře ...“

„To přece netvrdím, jenom chci ...“

„Když vám tak strašně záleželo na tom, aby tu pracně nachystanou opičárnu nikdo nepokazil, měli jste si opatřit ubo-žejšího soupeře, pánové. Nebo si někde sehnat dobráka s pís-ťalkou, kterýmu je všechno fuk, vrazit mu do tašky husu a měli byste vystaráno.“

„No promiň, Stando, s tebou asi není rozumná domluva. Já se ti normálně snažím vysvětlit ...“

Pařízek pokročil mezi trenéra a židli obsazenou rozpalujícím se Boudou. „Klídek, hoši, necháme toho, ano? Přece se tu nebudeme dohadovat jak nějaký uličníci, co si kradou bábovičky na pískovišti. Teď jsme ze všeho vytočený a nemá smysl zbytečně na sebe házet špínu. Akorát pak pláceme něco, co by nás mohlo pozdějc mrzet. Ty si odpočiň, Stando, a dej se co nejdřív do kupy. Bude to dobrý, uvidíš ... Nashle, paní Boudová. A buďte na něj hodná.“

Oba návštěvníci vycouvali ke dveřím, ale starosta uznal za vhodné se ještě otočit. „Nic ti nevyčítám, seš férovej chlap a myslel jsi to dobře. Jenomže vykládej to nějakýmu raplovi, kterej má hned rudo před očima ... Nechci ti do toho mluvit, je to na tobě, ale já bejt na tvým místě, radši bych se zatím držel

stranou. Hlavně co nejdál od hospody. Aspoň tak tři, čtyři dny ... Možná tejden ...“

Židle s Boudou málem nadskočila. „No báječný! A nebylo by podle tebe náhodou jistější prodat barák a odstěhovat se někam do pohraničí? Abych tu zbytečně neprovokoval?“

Pařízek odpověděl vyčítavým pohledem a položil ruku na rameno trenérovi, který se nejspíš nadechoval ke štiplavé poznámce. Pak oba vypluli z kuchyně.

Manželovo rozhořčení nad nepřímým obviněním ze sabotáže mělo z pohledu jeho choti tu drobnou výhodu, že tentokrát zapomněl na opatrnost a bez jakéhokoliv pobízení se jí spontánně svěřil se svými pozápasovými prožitky, přičemž nevynechal ani osudný pád do záludné pasti. O šokujícím setkání s prapodivnou babiznou se však pro jistotu zmínil jen ve zkratce a měl tendenci co nejvíc mlžít. Naopak na barvitém vyličení dramatické honičky v lesním porostu si dal záležet. A když už se rozjel, neodpustil si ani peprný dovětek ke starostovi a k Milotovi. „Slyšela jsi je? Skoro se divím, že ti dva mě taky nezkusili nafackovat,“ uzavřel rozhořčeně svůj monolog. Ale sotva skončil, hned si musel trpce vyčítat, že nebyl zticha.

„A dobře ti tak,“ s gustem ho usadila Květa. „Nedáš si říct. O tobě by měli psát v čítankách, aby děti včas dostaly rozum. Tady máš ten svůj slavný fotbal. Schválně se podívej do zrcadla, jak teď vypadáš!“

Ještě předtím, než se provinilec stačil nafouknout jako měchuřina, přistavila si Boudová židli proti němu, provrtala ho přísným pohledem a bylo patrné, že se chystá zahájit křížový výslech.

„Chceš mi dělat kázání?“ načuřil se, když postřehl hrozící nebezpečí.

„Tak naivní naštěstí nejsem. To by byla akorát ztráta času. Mě by spíš zajímalo, co se dělo v tom lese, ale myslím doopravdy. Buď tak hodnej a mluv! Vyklop to!“

„V lese?“

„Co to bylo zač, ta ženská? Jak jsi k ní vůbec přišel? Víš určitě, že není zdejší?“

Unaven a vyhládlý dožadoval se odpočinku, vlídného zacházení a něčeho k snědku, ale měl smůlu. Květa mu nekompromisně dala najevo, že se nenechá odbýt. Nejdřív přiznání a pak teprve jídlo. Nakonec kapituloval a všechno vyklopil. Párkrát mezi řečí zopakoval, že tu babu nikdy předtím neviděl a už ji ani vidět nechce. „Každej jsme nějakej, ale mít co do činění s takovouhle, to je za trest,“ pokusil se rezolutně uzavřít svoji historku. Se zlou se však potázel.

„Moment! Tys ji tam nechal? Jen tak? Starou babku? Tobě snad přeskočilo,“ zaržála.

Dobře ti tak, troubo, pokáral se v duchu. Měl jsi držet hubu a byl by klid. „No bezvadný, ještě ty ze mě dělej zločince,“ vzchopil se k odporu. „Posloucháš, co ti říkám? Umíš si představit, jak mi to dalo zabrat, vytáhnout ji z té zatracený doury? A myslíš, že poděkovala? Akorát mi celou dobu nadávala. Pak jí ještě povídám, ať jde se mnou, že by tam neměla zůstat. Nejméně třikrát jsem to zkoušel. A ona že ne. Začala ječet, že musí zpátky, že prej tam něco ...“

„Kam zpátky?“

„Jéžíšmarjá, no asi tam, co jsme se odtamtud vyškřábali přece.“

Nevěřicně zírala. „A to tě nenapadlo, že je třeba v šoku? Co když nakonec opravdu lezla dolů a teď tam někde leží ze zlomenou nohou?“ Boudová se znechuceně zvrátila na židli a rukama si zakryla obličej.

„Prosím tě nefantazíruj! To jsem se s ní měl podle tebe prát nebo co?“

Vstala a rozčileně přecházela po místnosti. Pak se vrátila ke Standovi a s planoucíma očima se k němu sklonila. „Uvědomil sis vůbec, že za tohle by tě klidně mohli zavřít?“

„Mě? Zavřít? Jako za co?“

„Za neposkytnutí pomoci,“ dostalo se mu důrazného ponaučení. „A můžeš za to poděkovat tomu svému blbýmu fotbalu.“

„Krucinál už, proč do toho zase taháš fotbal? Co ten má s tou babou společného?“

„Hodně,“ usadila ho. „Můžu tě ubezpečit, že hodně. Nepovídej mi, že kdybys neměl nervy nadranc z těch pitomců, co tě honili po lese, že by ses k tý starý ženský nechoval úplně jinak. Slušnějc. A teď by mě strašně zajímalo, co chceš dělat.“

„Já? Co asi ... Vezmu si kus žvance, jestli dovolíš, a plácnu sebou do postele.“

Boudova vize však zůstala nenaplněna. Ne snad, že by se vzdal bez boje. Květa ovšem neměla slitování. Představa manželem svévolně opuštěné bezbranné stařenky trčící uprostřed lesa ji dovedla k pevnému rozhodnutí, že tohle tedy ne. Pohled na zbabělého hříšníka předstírajícího totální vyčerpání ji nemohl nijak obměkčit. Naopak. Jeho argument, že tamta vypadala, jako když před půl rokem utekla odněkud ze cvokhausu, jen přilil oleje do ohně.

„Jóóó? A kvůli tomu ses na ni vykašlal? Uvažuješ vůbec? Ne, ne, radši už mlč!“

S tím požadovaným Standovým mlčením to ale nebylo tak jednoduché. Jak se vzápětí dozvěděl, možnosti se podle Květy nabízely pouze dvě: Buď musí zavolat na policii, počkat, až přijedou a ukázat jim, kde se to stalo. Nebo si rovnou přiznat, že udělal trestuhodnou kravinu, na nic nečekat a mazat zpátky. A to tak, že hodně rychle. Dřív než bude pozdě. Takže co?

Jedna varianta lepší než druhá, pomyslel si Bouda a zatoužil v ten moment být někým jiným, pokud možno na odvrácené straně zeměkoule. Když si představil, že by se měl vydat do lesa v doprovodu policistů a krkolomně jim vysvětloval, co a proč se tam odehrávalo, vyděsilo ho to. Bezradně pozoroval manželku, která se opřela o stůl a dávala najevo, že nehodlá ustoupit ani o píď, dokud se nedočká jasné odpovědi. Konečně se pochlapil a z obou katastrofických scénářů předložených mu Květou si vybral ten, který se mu zdál být o něco málo přijatelnější.

„Najdeš to?“ vyzvídala přísně.

„Copak já vím?“ zahuhňal znechuceně. „Spíš je otázka, jestli tam vůbec dolezu. V tomhle stavu.“

„Ale doležeš. Když můžeš lítat jak blázen po hřišti, tohle zvládneš taky.“

Pramalou útěchou bylo pro Boudu manželčino ujištění, že půjde s ním. Docela by se byl vsadil, že cestou se o sobě dozví ledacos nelichotivého.

Za chvíli už náležitě vybaveni mířili k lesu. Na dvoukoláku byl připevněn nedávno zakoupený hliníkový žebřík, na který ale Standa navzdory opakovaným manželčíným výzvám zatím ani nesáhl. No prostě klasika, blesklo jí hlavou, když nakládali tuto rekvizitu. Nechyběly hrábě, lopata, prádelní šňůra, částečně už vybrakovaná a narychlo doplněná lékárnička a baterka.